

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna právní věci žalobce: **SIBO, spol. s r. o.**, se sídlem Lidická 1264, Třinec - Lyžbice, zastoupený JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava, proti žalovanému: **Celnímu ředitelství Ostrava**, se sídlem nám. Sv. Čecha 8, Ostrava - Přívoz, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2003, č. j. 5049/2002-1401-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 11. 2008, č. j. 22 Ca 291/2008 - 127,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2003, č. j. 5049/2002-1401-21. Jím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Český Těšín, kterým bylo propuštěno zboží, žalobcem označené jako „výtažek z lékořice s obsahem více než 10% hmotnosti sacharózy, bez přídavku jiných látek“ do režimu volného oběhu.

Krajský soud byl při rozhodování o stěžovatelových žalobách vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným usnesením rozšířeného senátu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 1 Afs 8/2007 - 106 (dostupný na www.nssoud.cz), jakož i závěry, vyslovenými v na něm navazujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2008, č. j. 1 Afs 8/2007 - 116, kterým zdejší soud zrušil původní rozsudek krajského soudu v této věci (ze dne 17. 8. 2006, č. j. 22 Ca 57/2003 - 50).

V tomto zrušeném rozhodnutí krajský soud dospěl k závěru, že celní orgány pochybily, pokud žalobcem dovezené zboží zařadily do podpoložky 17019100 celního sazebníku, neboť toto zboží podle Všeobecných pravidel pro interpretaci Harmonizovaného systému uvedených v nařízení vlády č. 480/2001 Sb. do této podpoložky zařadit nelze. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 6 Afs 1/2004 - 69, který tuto problematiku řešil. Uvedl rovněž, že na danou věc se nevztahuje nařízení vlády č. 162/2002 Sb.

První senát Nejvyššího správního soudu při předběžné poradě dospěl ohledně sazebního zařazení tohoto typu směsi sacharózy a výtažku z lékořice k závěru odlišnému od právního názoru vyjádřeného v rozsudku ze dne 26. 4. 2006, č. j. 6 Afs 1/2004 - 69. Usnesením ze dne 18. 7. 2007 proto věc dle § 17 odst. 1 s. ř. s. předložil rozšířenému senátu.

Rozšířený senát pak ve výše uvedeném usnesení ze dne 17. 7. 2008 rozhodl o způsobu zařazení předmětného zboží a věc vrátil k projednání a rozhodnutí prvnímu senátu.

Rozšířený senát dospěl k závěru, že „způsob zařazování směsi výtažku lékořice a sacharózy, jejichž složení lze shrnout tak, že se v obou hodnocených případech jednalo o směs dvou látek obsahující 98,6 a více hmotnostních procent sacharózy a 1,2 a méně hmotnostních procent výtažku z lékořice, musel v rozhodné době vycházet ze Všeobecných pravidel pro interpretaci Harmonizovaného systému a vždy muselo být nejprve určeno rozhodné číslo v rámci kapitol tohoto systému jako základní složka členění zboží. Vzhledem k tomu, že složení směsi odpovídalo různým číslům, pak ve smyslu pravidla 2b) Všeobecných pravidel, bylo třeba dále postupovat podle pravidla 3 a určit, zda se jedná o směs, která svým složením odpovídá specifickému popisu určitého čísla, či zda je třeba provést zařazení podle materiálu nebo komponentu dávajícího směsi podstatné rysy. Při vyloučení specifčnosti některého z čísel [pravidlo 3a)], bylo třeba vzít v úvahu zejména podstatné rysy směsi [pravidlo 3b)], a to povahu zboží, přesně zjištěný podíl jednotlivých složek směsi, případně i její předpokládané či obvyklé užití. Výsledkem tohoto procesu je zařazení do čísla 1701, podpoložky 1701 91 00 – „třtinový nebo řepný cukr a chemicky čistá sacharóza v pevném stavu s přísadou aromatických přípravků nebo barviva“, nikoliv do čísla 1704, podpoložky 1704 90 10 – „výtažky z lékořice s obsahem více než 10 % hmotnostních sacharózy, bez přísady jiných látek“.

Z uvedeného vyplývá nesprávnost právního názoru o způsobu zařazení předmětné směsi, z něhož v napadeném rozsudku vycházel krajský soud a na jehož základě zrušil rozhodnutí žalovaného.

V rozsudku ze dne 20. 8. 2008, č. j. 1 Afs 8/2007 - 116, tedy vycházel Nejvyšší správní soud z právního názoru vysloveného rozšířeným senátem a proto rozsudek krajského soudu ze dne 17. 8. 2006, č. j. 22Ca 57/2003 - 50 zrušil. Doplnil, že pokud jde o druhý důvod, o nějž krajský soud opřel své zrušující rozhodnutí, totiž že dotčené zboží, jež mělo preferenční původ v České republice, mělo být dle § 6 celního sazebníku propuštěno do režimu volného oběhu bez cla, i tento shledal kasační soud chybným. Dovážené zboží bylo celními orgány správně zařazeno do čísla 1701 celního sazebníku, na něž se vztahuje nařízení vlády č. 162/2002 Sb. Jeho aplikace (na úkor § 6 celního sazebníku) tak nemohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného.

V následujícím rozsudku (nyní napadeným kasační stížností žalobce) ze dne 13. 11. 2008, č. j. 22 Ca 291/2008 - 127, krajský soud zopakoval shora popsany právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Nejvyšším správní soudem a vázán jím – žalobu zamítl.

Žalobce napadl tento rozsudek krajského soudu kasační stížností, uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí se závěrem Nejvyššího správního soudu, kterým se krajský soud v dané věci řídil. Trvá na názoru, že oba soudy rozhodly o výkladu harmonizovaného systému v rozporu s mezinárodní úmluvou, která smluvní strany zavazuje dodržovat číselné uspořádání harmonizovaného systému, soudy toto pravidlo nectily. Navíc je zvolený způsob zařazení zboží do jednotlivých podpoložek zcela odlišný od toho, který zvolil již dříve jiný senát Nejvyššího správního soudu, vyslovený v rozsudku sp. zn. 6 Afs 1/2004. Tato nepředvídatelnost soudního rozhodování je však v rozporu s ústavním pořádkem. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas i s vyřešením druhé žalobní námitky, týkající se aplikace nařízení vlády č. 162/2002 Sb.

Vzhledem ke všemu uvedenému požaduje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Žalovaný ke kasační stížnosti své vyjádření nepodal.

S ohledem na to, že se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí krajského soudu, který byl při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí v téže věci, bylo třeba se nejprve zabývat přípustností kasační stížnosti.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. K aplikaci tohoto ustanovení se vyslovil i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (<http://nalus.usoud.cz>), poukázal na to, že „*ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřipustný návrh soud usnesením odmítne.

Z uvedeného vyplynulo, že Nejvyšší správní soud ve svém závazném právním názoru obsaženém ve zrušujícím rozhodnutí shledal zákonným postup žalovaného, a to jak v otázce postupu při zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku (podrobně popsáno výše), tak i v otázce aplikace nařízení vlády č. 162/2002 Sb., musel se tedy tímto právním názorem pak krajský soud řídit (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V podané kasační stížnosti pak stěžovatel nesouhlasí právě s uvedenými oběma závěry. Stěžovatel tak požaduje po Nejvyšším správním soudě, aby se znovu zabýval věcí, u které již jedenkrát svůj závazný právní názor na výklad hmotného práva vyslovil, a to v situaci, kdy se krajský soud tímto právním názorem řídil. Taková kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná.

Nejvyššímu správnímu soudu proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s. odmítl.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2009

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu